

селото — войскитѣ на генералъ Скобелевъ.

На 28 декемврий сутринѣта, дветѣ руски войски се срещнаха южно отъ Шейново.

Турскиятъ укрепенъ лагеръ бѣ обграденъ отвсѣкжде.

Този день Васко бѣше особено веселъ. Той тичаше между войницитѣ, мжчеше се да ги развесели съ шегитѣ си и да ги ободри за предстоящия

бой. Той дори на два пжти се изкачи на самия връхъ на единъ голѣмъ орѣхъ, за да види поне отдалечъ най-висшия си началникъ — „Бѣлиятъ генералъ“

— както всички наричаха генералъ Скобелевъ.

Боятъ започна въ 8 часа сутринѣта. Въ срѣдата на обсадителитѣ бѣше 6-а дружина отъ българското опълчение. Васко вървѣше на стотина крачки задъ опълченцитѣ и подсвиркваше.

Въ това време забумтѣ турската артилерия.

Веригитѣ на обсадителитѣ се огнаха, но продължиха да настѣпватъ.

Обсаденитѣ турски войски се хвърлиха на всички страни, като звѣрове, затворени въ клетка, но срѣщаха стоманенитѣ мишци на ру-

ситѣ и българскитѣ опълченци. Минаха часове.

Къмъ обѣдъ Вейсилъ Паша направи последенъ опитъ да разбие редицитѣ на обсадителитѣ и да се оттегли къмъ Казанлъкъ.